

Divdesmit astotā diena: Zīme

Radīšanas grāmatā no divpadsmitās līdz piecdesmitajai nodaļai ir ietverti stāsti par patriarhiem, kuri palīdz mums saprast Izraēļa vēstures pamatus un iezīmēt tā profilu. Vienīgā un neatkārtojamā tauta pasaulē ar to, ka Dievs caur viņu pakāpeniski pietuvinājās cilvēkam, toties cilvēks pamazām iepazīna Dievu. Teologi sauc šo procesu par pestīšanas ekonomiju.

Sākotnēji Dievs ļāva sevi iepazīt caur radību. Vēlāk Visaugstākais izvēlējās dažus goda vīrus, ciltstēvus – Ābrahamu, Izāku, Jēkabu, Jāzepu –, no kuriem arī cēlās varena tauta.

Ābrahams ir tas, kurš sadzird Dieva balsi, lūkojoties zvaigžņotajās debesīs. Viņš ir tas, kurš “ieticējis bezcerībā”, kļūst par ticības tēvu, lielas tautas protoplastu.

Izaaks ir vienīgais Ābrahama dēls, kurš ir eņģeļa izglābts no salikšanas upurī.

Jēkabs, izraidītais patriarhs (sal. Rad 28, 10nn) – tas, kurš redz sapnī kāpnes un eņģeļus kāpjām augšā un lejā, un “kāpnes balstījās uz zemes” (Rad 28, 12), līdzīgi kā citu dienu krusts Kalvārijā. Jēkabs cīnās ar eņģeļi pie strauta cauru nakti, visbeidzot viņš saņem svētību no debesīm. No šī brīža viņu sauks Izraēls, t.i., “tas, kurš cīnījās ar Dievu”, tā sauks arī viņa tautu.

Jāzeps, cilvēks sapņu sapņotājs, brāļu pārdots verdzībā, kļuvis par Ēģiptes pārvaldnieku.

Izraēļa vēsture, kurā ir ierakstīti šo vareno tēvu likteņi, ritēs gadsimtiem ilgi, gaidot uz Mesijas – Atbrīvotāja atnākšanu. Izraēļa tautai, kas piedzīvoja Ēģiptes verdzību un Pashas naktī tika Mozus izvesta no tās, Dievs piešķirā Likumu kā “gaismu takām” (Ps 119, 105). Līdz ar to Dievs pats apmetās savas tautas vidū Derības Šķirstā, tautas sirdī, svētnīcā.

Tāda mājvieta kļuva Viņam par šauru, tādēļ Viņš atklājās “miesā un asinīs”. Viņš lūdza Marijai, Nācaretes meitenei, rast mājvietu viņas klēpī, uz ko saņēma apstiprinošu *fiat* jeb “jā” vārdu.

Dieva nodomu piepildīšanās notiek ar svētā Jāzepa iesaistīšanos, tieši viņš nodrošina Jēzum Dāvida pēcteča godu. Piešķirot Jēzum vārdu, Jāzeps pasludina praviešu vēstīto par notikušu. Jāzeps norāda uz Jēzu kā Dieva žēlsirdības un labvēlības zīmi. Jāzeps mācīja Jēzum sentēvu tradīcijas, rituālus, lūgšanas, Izraēļa vēsturi ar mērķi iesakņoties savā tautā un identificēties ar to.

Kritizējot vareno ļaunprātīgo stāvokļa izmantošanu un pretojoties cietsirdībai, Jāzeps atmodina Jēzū jūtīgumu, veido Viņu par saudzīgu taisnības aizstāvi un miera vēstnesi.

Jāzepa ceļošana darba jautājumos ļāva iepazīstināt Jēzu ar citām mentalitātēm un kultūrām, tādā veidā paplašinot Viņa redzesloku. Jāzeps no Nācaretes izcili parūpējās par to, lai Dievs kļūtu cilvēks, ar to viņš iemantoja Jaunā Dieva, tautas aizbildņa, slavu.